

Csávossy György

Erdélyi ima

Csodálatos vagy Uram,
csodálatos az ég,
mely hol baljósan szürke,
hol derűt lopva kék,
mintha szemedből szűrne
számunkra csöpp reményt,
a kiskutyánknak jutó
morzsákból is szerényt.
Kutyavilágot élünk
és híved oly kevés,
üzenhetünk százképpen,
hogy nincsen menekvés,
sugározhatja könnyen
az elektronika,
de öncsalás, hogy így jut
előbb Hozzád ima.
Szívünk legyen antenna,
és árama a hit,
mely Jób jajával kínunk
törléséhez segít.
Ma Boldogasszony népe
meghasonlott sereg,
megbűnhődve a múltat
hűtlen Hozzád eped:
ne hagyj elveszni minket,
a kés szívig hatolt,
küldjél ne tizenkettőt,
bár egy jó apostolt.

(2007)

Beke Sándor

Nálatok, nálunk...

Amikor a Cenk alatt laktam,
a Kolostor utcai
kávézó sarokasztalánál
így fogalmaztam meg
egy töredékben maradt
vers első sorát:
„mert nálatok korábban kel a Nap”,
majd így folytattam
kamasz nosztalgiával:
„hogy fenyők alkonypíri könnyét”,
de nem sírtam,
miért is sírtam volna,
csak a lelki jelenséget
próbáltam szavakba örökíteni,
nevezetesen azt,
hogyan
„ne lássa a pattogó nagyvilág”,
de reggelre már biztosan tudtam,
hogyan nem lesz
semmilyen nyoma
a verssel született sírásnak;
az alvó avar
magába szívja éjjel
a könnymennyeiség egyharmadát,
a másik egyharmadát
felisszák az egerészó baglyok,
s félénk őzikék
szürcsölgetik le
narancssárga nyelvükkel
a fenyők között szétfolyó
áfonyabokrok leveleiről,
az utolsó könnycseppeket pedig
„felszárítja a pirkadat”,
s akkor biztos lesz:
a féken tartott
